

פרשת קרח

המשבחים את הקב"ה שבחיהם גדולים משבח המלאכים

"יפקד א-לוה הרוחות לכל בשר"

האור החיים הקדוש כותב שיש ארבע דרגות בבריאה משבחים ומהללים את בורא עולם:

א. הדרגה הנמוכה הם צבא השמים והמלאכים.
ב. מעליהם הנשמות הנמצאים באוצר הנשמות שעוד לא ירדו לעולם הזה.
ג. מעליהם נשמות שירדו לעולם הזה וחזרו בחזרה לעולם האמת.

ד. הדרגה הגבוהה ביותר הם בני האדם שלמרות יצריהם והגוף הגשמי שלהם מהללים ומשבחים את בורא עולם.

וזה מה שאמר משה רבנו "יפקד א-לוה הרוחות לכל בשר" כוונתו תרחם על עם ישראל שהם עשויים מבשר, מגוף עכור וכשהם משבחים אותך זוהי הדרגה הגבוהה ביותר ואם תגזור עליהם מיתה יחסר משבחך.

אנו רואים מדברי האור החיים הקדוש עד כמה בשמים מחשיבים את דברי השבח וההלל של בני האדם יותר מכלום, כשהמלאכים הם הפחותים ביותר במעלה בלשון את הקב"ה ואדם הנמצא בעולם הגשמי והשפל ומשבח את בוראו אין למעלה מכן. לכן ראוי על כל דבר קטן וגדול לתת הודאה ושבח לבורא עולם.

כתוב בזוהר המשבח את הקב"ה, הקב"ה עושה לו רצונו.

תרגום פתח רבי אֶלְעָזָר וְאָמַר (ישעיה כה) "ה' אֶ-לֹהֵי אֶתָּה אֶרְמֹמֶק אֹדָה שְׁמֹךְ כִּי עֲשִׂיתָ פֶלֶא עֲצוֹת מֶרְחֵק אֲמוֹנָה אֲמִן". פֶּמָה יֵשׁ לִבִּי אֶדָם לְהִסְתַּפֵּל בְּכַבֹּד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִשְׁבַּח לְכַבְּדוֹ, מִשֹּׁם שְׁכַל מִי שְׂיוֹדֵעַ לִשְׁבַּח אֶת רְבוּנוֹ כְּרָאוּי, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה אֶת רְצוֹנוֹ, וְלֹא עוֹד - אֵלָּא שְׁמִרְבָּה בְּרֻכּוֹת לְמַעַלְה וְלִמְסָה. וְעַל כֵּן, מִי שְׂיוֹדֵעַ לִשְׁבַּח אֶת רְבוּנוֹ וְלִיַּחַד אֶת שְׁמוֹ, חֲבִיב הוּא לְמַעַלְה וְנִחְמַד לְמִסָּה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁבֵּחַ בּוֹ [בכבודו], וְעַלֵּי כְתוּב (שם מט) "וַיֹּאמֶר לִי עֲבֹד אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר".

וזהו "מהולל אקרא אה"אדם המהלל את ה' זוכה להמשך הפסוק "ומן אויבי איוושעי" יצא מכל צרותיו.

כתב רבנו משה אלשיך (בספרו "תורת משה" פ' צא): שניים הלכו כל אחד בדרך אחרת. האחד נתפס בידי לוסטים מזוינים, וניצל לבסוף ואחד עבר משם ולא קרה לו כלום היהודי שעבר ולא קרה לו כלום צריך יותר להודות שעבר הכל בשלום.

בתפילה אנו אומרים: "... על נסיד שבכל יום עמנו. ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת. " וביארו בסידור "אוצר התפלות": "נסיד" הם הנסים הנראים והנגלים, שהם עמנו בידיעתנו. ונפלאותיך" הם הנסים הנפלאים והמכוסים ואין בעל הנס מכיר בנסו.

הסיפור הבא על כוחה של ההודאה סיפר הרב פוקס שליט"א, וממנו הגיע הסיפור אל הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, יהודי יקר כבר מנעוריו כי ניחן בכישרון ייחודי למצוא מסילות לליבם של נערים וילדים המתקשים לימודית וחברתית. כבר כשהיה בחור נשלח לכמה משימות כאלה - אותן צלח בהצלחה כבירה, ומשהוטל עליו עול הפרנסה - רצה להצליח להפוך את הכישרון למקצוע מכניס, ולהתפרנס ממשרת הוראה מכובדת. אך רצונות לחדו ומציאות לחוד. הזמן חולף עובר, וכל ניסיונותיו להתקבל למשרה תורנית נחשקת עולים בתווה. הוא שולח קורות חיים, מפעיל קשרים, מתנדב למילויי מקום - אך כל אלו לא הועילו. יום אחד הוא נתקל בסיפור באחד העלונים על כוחה של ההודאה לה', ובשעת ערב מאוחרת ישב בביתו, והרהר כי אולי אינו משקיע מספיק בהודאה לה' על כל הטובות שגמל עמו. באותו מעמד קיבל על עצמו כי מאותו יום ואילך - במשך 40 יום יאמר 'מזמור לתודה' בהתרגשות רבה ובכוונה גדולה, ויודה לה' בכל עת. כשגמלה בלבו ההחלטה, נשא עיניים מודות השמימים וגמל ופתח בדברי הודאה ורגיש לה' על כל הטוב והחסד שגמל עמו מנעוריו. הוא הודאה כי ההודאה ממלאת אותו בכוחות ועוצמות, וחש כי קיבל את ההחלטה הנכונה להשקיע מעתה ואילך יותר כוחות וזמן בהודאה לה'. ואז, הוציא פיתקא קטנה וכתב בה את השורות הבאות, תוך שהוא מפרט בדקדוק רב את מלוא בקשתו. וכך כתב: "ה'! תעזור שיציע לי משרת הוראה לשעות אחר הצהריים בשיבה קטנה, ומשרה נוספת לשעות לפני הצהריים במכונה לישיבה קטנה. והמשרות הללו שיוצעו לי, יהיו כאן בארץ או בלונדון, כי אתה בודאי יודע שיש סיבה אישית מיוחדת למה נראה שטוב לי לעבור ללונדון. ובין אם כאן ובין אם שם, יציעו לי משרות גבוהה ותהיה ברכה בכסף, ואם אעבור ללונדון כרצוני - יסדרו לי שם את האזרחות, וכן דירה גדולה המרחיבה דעתי של אדם, קרוב למקום העבודה. ובאמת אקבל את המשרות הללו, ומעסיקיי ותלמידיי ייהנו ממני

מאוד, ואזכה לגדול ולהתפתח ולהצליח בתחום, ולהציל רבבות נפשות מישראל!". עד כאן הפתק, בתחתיתו חתם ידידי את שמו ואת תאריך הכתיבה - כ"ח באייר תשע"ח, הוא היום בו כל סדר יומנו הפך ללהט אחד של תודה והודאה לה'. מדי יום הקדש מספר דקות להודאה לה', עבר על כמה נקודות במסלול חייו והדגיש את התודה עליהן, והוסיף ואמר 'מזמור לתודה' בכוונה ובהתרגשות עמוקה. הוא הרגיש שדקות ההודאה הללו מחברות ומקשרות אותו עם בורא עולם ומעניקות לו כוחות, והאמין כי ההודאה הזו תפתח לו את שערי שמים, אף שהטלפון המיוחל בושם מלבוא... ויהי ביום ה-39 והנה הוא מקבל שיחת טלפון. על הקו מנהל תלמוד תורה בבני ברק, המציע לו משרת מילוי מקום בכיתה, ומבקש ממנו את כתב היד להעברתו לבדיקה גרפולוגית לפני שיקבל את המשרה. חוות הדעת של הגרפולוג תמכה בעובדה כי האיש מתאים ומוכשר למשרה מסוג זה, והמנהל שידרג את ההצעה למשרת הוראה קבועה בכיתה גבוהה. נו, גם זו ישועה לא קטנה! - הרהר ידידי כששמע את ההצעה, אף שבחלט התאכזב. לא זו המשרה לה ציפה, בכל לבו קיווה לשמש במשרה תורנית-ישיבתית. מהעובדה שהבשורה הגיע ביום ה-39 חסיד ידידי כי זו הישועה לה הוא ראו, ולכן תבע הסכמה עקרונית לקבל את התפקיד, בתנאי שלא יקבל משרה טובה יותר בימים הקרובים... לא חלפו אלא שבועיים, והנה מתקשר אליו חבר נעורים המתגורר בלונדון, ומשוחח אתו על דא ועל הא. תוך כדי השיחה, סיפר ידידי כי הוצעה לו משרת הוראה בתלמוד תורה, והבדיקה הגרפולוגית איששה את ההשערה כי הוא מוכשר מאוד לתפקיד זה, עד שהוצע לו מיד להיכנס לתפקיד של קב. "ואני עומד להתחיל בתפקיד הזה, למרות שהייתי מעדיף להיכנס ללמד בישיבה ולא בכיתה" - סיפר ידידי לפי תומו. כששמע החבר את הדבר הזה, הללו מיד נזכר כי גיסו, המשמש כמנהל של ישיבה בלונדון, סיפר לו כי מזמן כי הוא מחפש מגיד-שיעור מוכשר. על אתר קשר החבר את הקצוות, והודיע לגיסו כי יש לו מועמד ראוי - אחד שעבר כבר בדיקת התאמה נדרשת ונמצא ראוי לתפקיד, וכדאי לשים עליו את היד לפני שייכנס למשרה קבועה בארץ... ואז, מקבל ידידי שיחת טלפון מלונדון, כשעל הקו מנהל הישיבה, גיסו של החבר. הוא מספר כי שמע עליו אינפורמציה חיובית וגם שמע כי הוצעה לו משרת קבוע בישראל, והוא מבקש ממנו לבחון את האופציה לעבור ללונדון ולשמש כמגיד שיעור בישיבה, פשוט כך! כשמוע ידידי את הדברים הללו, לבו קפץ, רגשותיו סערו. עוד כמה שיחות של בירורים והתאמות, והנה נגלתה ישועת ה' במלוא יפעתה: בדיוק מה שביקש זה מה שקיבל - משרת הוראה בישיבה בלונדון, לפני הצהריים ואחר הצהריים, החל מהחורף ואם לא די בכך - כשנסע לשם לראיון עבודה ולבדיקת התנאים בשטח, הובהר לו כי מסדרים עבורו את האזרחות בעיר, וגם דירה ממש מול המוסד התורני בו הוא מתחיל ללמד! ליותר מזה לא יכול היה לצפות. בהתרגשות אין קץ הוציא את הפתק מכיסו, עבר על הרשימה וגילה כי אחת מהנה לא נעדרה. כל בקשותיו מולאו במלואן, אחת לאחת. התודה לא אכזבה גם הפעם, הודאה להשם ויברך ואשתו הפסיקה לחשוב להתגרש

סיפר הגאון הצדיק הרב שלום ארוש שליט"א: בא אליי יהודי ואמר לי שאשתו רוצה להתגרש ממנו. אמרתי לו: "בוא ואקריא לך מה אומר המדרש [שחור טוב על הפסוק הודו לה' כי טוב כי לעולם -] "אין לישרא שישלמו להקב"ה אלא הודיה בלבד על כל טובה שעושה עימך. "והסברתי לו: "המדרש אומר שצריך לשלם לקב"ה על כל טובה שעושה לאדם, האם אתה שילמת פעם לקב"ה על אשתך? אמרתי לו תודה עליה"? אמר לי: "אין". אמרתי לו: "כל תודה להקב"ה במשך שעה שלימה על כל הטובות שאשתך עשתה לך כל החיים. "וראה זה פלא, לאחר כמה שעות חזר היהודי ואמר לי: "כבוד הרב, אשתי רוצה שנמשיך ביחד בשלום ורעות, ולא מוכנה להתגרש!" יסיים הרב ואמר: "אדם צריך לשלם לקב"ה על כל טובה שעושה לו, על ידי שמודה לו על כל פרט. מי שלא משלם ולא מודה להקב"ה, אזי צריך הקב"ה לקחת ממנו את הדבר ח"ו, כדי להזכירו שעדיין לא שילם.

סיפר הרב נפתלי נסים שליט"א מסרתי שיעור בעפולה, יהודי מהשיעור בנדיבות לב הציע להסיעני חזרה לביתי הנמצא בעיר אחרת הוא נסע במהירות גבוהה ולכן עצר אותו שוטר היהודי ואמר לי: "הרב, דבר כזה פירושו שלילת רישיון לכמה חודשים. אני חייב את הרכב, מה נעשה? יש לי עבודה. "הייתי המום, ועוד יותר מכך הרגשתי חוסר נעימות: היהודי עשה לי טובה גדולה כל כך, וחלילה יכול להיגרם לו מזה צער גדול! אמרתי לו: "צדיק, אני איש פשוט, אינני יודע לשנות נסים, אבל כתוב בספרים [ליקוטי הלכות, פניות פריקה וטעינה ד'] שמי שמודה לה' בשעת צרה, עושים לו ישועות גדולות!" וכך התחלנו הנהגה ואנוכי לומר מזמור לתודה. השוטר גניע "ומבשר" שהוא הזמין קצין כדי שהוא יבוא לשלול את הרישיון... המרצתי את היהודי, שלא נעצור. "בוא נמשיך לומר 'מזמור לתודה' עד שיגיע הקצין, בלי הפסקה!" אהנונו ממשיכים לומר מזמור לתודה בלי הפסק. אחרי 10 דקות השוטר קורא לנהג, והנסע הלא יאומן קרה: הוא רושם לו דו"ח וקונס אותו בסכום נמוך מאוד על דבר אחר, וכלל לא מזכיר את המהירות, ואומר לו: "אני מוותר לך הפעם. ביטלתי את בואו של הקצין, בבקשה תיסע רק בזהירות." מסיים הרב כך: אהנונו לא מעודדים לנסוע במהירות ח"ו

הודו להשם יתברך וכתבו את כל ההודאות והבן חזר בתשובה

סיפור מפי בעל המעשה. ר' שמואל, יהודי חם המתנדב במערך ההסעות של ארגון החסד הנודע 'עזר מציון' מספר: 'ביבתי אחד עשר ילדים, כולם ברוך ה' בריאים, חכמים ויראי ה'. והנה, לפני כשלושה חודשים, שמתי לב כי בני הבכור החל להיות קצת מודרני, הוא החליט יום אחד כי במקום שפאותיו תהינה מסולסלות לפני אוזניו, הוא ילך עם פאות מסולסלות אחרי האוזניים. 'נו, נו', אמרה אשתי, 'לא כדאי להעצים את הענין. עם הזמן הוא יתברר ויחזיר את פאותיו למקומן'. גם אני סברתי כמותה. היינו אופטימיים וחזרתי תקוה. האמנו כי בנה הבכור הינו בן הדור הכל נער יקר, המשקיע את כולו במראה וסופג באמונה טהורה ה', ומן הסתם תוך זמן קצר ישוב מסורו ויחזור לדרך הישרה שסללנו עבורו כל חייו. אלא שטעינו טעות חמורה. ההתדרדרות הרוחנית שלו נעשתה בקצב מואץ, מבלי שתהיה לנו יכולת לעוצרה. למרבה דאבונו התרועע בנו עם חברים מדורדרים, ללא שידענו על כך. בהשפעתה הרסנית הוריד את הכיפה והתרחק מכל מה שריח הודות נודף ממנו. נחרדנו עד עומק נשמתנו. בנו, ציפור נפשו, אכזב אותנו קשות. כל החיים השתוקקנו לראותו בן עליה. והנה המציאות טופחת על פנינו וספגנו מהלומה כואבת... כהורים למשפחה ברוכה, גם דאגנו לשלום הרוחני של יתר ילדינו, שלא ישפיע עליהם חלילה בדרכיו הקולקלות. תחילה בטובות,

ומשלה ועלנו, פנינו בהכוננת מומחים לשית' 'המקל' - התרעות, עונשים ודברי תוכחה. אולם מאומה לא עזר. הבחור התחפר בדרכו ולא היה קשוב לדברי כיבושין ומוסר. אשתי ואני הרגשנו מרוסקים. הבית שלנו נהרס, זו היתה גזירה איומה עבורנו. מלבד כל זה, החל נגדנו מסע של ביזיונות והשפלות. השכנים הרחיקו, ובצדק, את ילדיהם מביתנו, אשר היה תמיד שוקק חיים וחברה. פתאום הפכנו 'מונדים' בשכונה העניקה שלנו. כולם הסתכלו עלינו ברחמנות והיו שהפנו אלינו אצבע מאשימה. הבנו אותם. אף אחד אינו חפץ שילדיו יתגוררו ליד מי שהשפעתו הרסנית, במיוחד כשמדובר בבני בכורי שהינו בחור עוצמתי, כריזמטי ובעל כושר מנהיגות. כל הפדגוגים הורו לנו, למרות הנסיון הקשה, לקרב את הילד, להשאיר מולו ערוץ של קשר ולנהוג עמו בכבוד. הבעיה היתה שהילד דחה את קרבתנו בשאט נפש. הוא אינו מוכן לקבל מאתנו שום יחס. נראה כאילו מחק אותנו לחלוטין מהחיים שלו. יום אחד הסעתי ברכבי את הרב בן-ציון סנה שליט"א, ושפכתי לפניו את לבי בענין הזה. הרב הקשיב לי בדומיה, לפתע התנער משתיקתו ואמר לי: **"שוב לביתך ונסה את הדרך של הודיה לה' לפני כל תפילה ותחינה ובקשה שאתה מוציא ממך"**.

באותו יום שבתי לביתי, כששביב תקוה בלבי. כאשר נמו ילדי הקטנים ובביתי שררה דומיה, התיישבתי עם אשתי, כאשר למולי מחברת ומכשירי כתיבה. **"עשיו אנחנו כותבים את כל הטובות שעשה עינינו ה' עד כה"**, **אמרתי ואור חדש בעיני. בתחילה אשתי חייכה: "אז חבל על הזמן של שינוי? יש לי עוד הרבה משימות לערב זה"**. הרי פסח מתקרב בצעדי ענק, ועבודות הנקיון - נראה שאין להן סוף. זאת איוו שהיא סגולה שנתן לי היום הרב בן ציון סנה, שבביל שרוליק שלנו... בהברתי לה קצרות. וכך החלו בני הזוג לפרט את כל החסדים העצומים שמלווים אותם בימי חייהם. **"צריך להגיד תודה לה' שנישאנו"**, פתח הבעל. **"וכמובן שה' נתן לנו ילדים"**, השלימה זוגתו. **"והם בריאים ושלמים, חכמים ומוצלחים"**, הזכיר ר' שמואל ופרץ של הכרת טובה גאה מקרבו. **"ועל כך שיש לנו בחסדי ה' קורת גג לדור בה"**, הוסיפה האשה בהודיה. **"והימים להודות לבורא עולם על כך שיתר בנו מקים כל יום לתפילה והולכים ליישיבה... כמה אחרים במקומם היו נשברים"**, חידד הבעל את הסייעתא דשמיא המיוחדת שלהם. אט אט, בתהליך כתיבה פנימי ומחושב, התמלאה המחברת בעשרות תודות למנהיג כל הברואים, על חסדיו הגדולים והקטנים שעשה עם כל יצוריו. לפנות בוקר, כשהיתה רשימת התודות גדולה ועמוסה, נשאו ההורים עיניהם השמימה וביקשו טב מורתח: **"אנא בורא עולמים, עזר לנו בבקשה עם בנו בכורנו, שרוליק בן י', שכל בלבו רצון לשוב לדרך הישרה"**. כך עלו על יצועם,

כשעיניהם אדומות ונפרחות מבכי והמחברת מוצפנת במגירתם. בהגיע ליל הסדר, התיישבו כל ילדיו של ר' שמואל סביב השולחן הערוך. 'בניך כשתילי זיתים סביב לשולחן', חש האב המאושר כמלך. גם שרוליק, בנו הבכור, הצטרף לסדר ועקב בדריכות אחר אביו. "ילדים, היום, לפני שנתחיל בסדר, נפתח בהקדמה קצרה", דפק האב קלות על השולחן והניח למולו את מחברת ההודיה לה'. "תחילה ברצוני לקרוא באוזניים את כל אשר עלינו להודות לבורא העולם, כפי שרשמנו אמא ואני לפני כשבוע ימים". הילדים היו המומים, זו להם הפעם הראשונה שאביהם נוהג כך. תמיד אחר ממהר להתחיל בסדר, והיום משום מה הוא נינוח ושלו. פניו קורנות והשמחה פורצת מתוכו. ר' שמואל קרא בפרטי פרטים את כל הטובות שגמל ה' עמו ועם בני משפחתו. רק לאחר מכן החל לקרוא בהגדה. **כאשר הגיע לנאמר בהגדה - "אילו פינו מלא שירה כים"**, **"ולפיכך אנחנו חייבים להודות"**, חלפו לשיר שמחה עצומה, ובחדר השתירה אוירה של הכרת טובה לה'. חלפו שבעות. יום אחד, באמצע ספירת העומר, מגיע בנו בכורו הביתה, כאשר כיפה זערורית מתנוססת על ראשו. אף אחד לא אמר מילה. בני הבית קיבלו הוראה שלא להתערב בעניינו. גם ההורים השתוממו, אך אצרו את פליאתם בלבם. הם חששו לחבל בהתקדמות הקטנה של הבן. בחלוף מספר ימים הבחינו בסימנים של פאות המפארות את צדעי פניו של הנהג. האם נכון וראות ענינה? האם אלה סימני הישועה הממשמשים ובאים?... בחג השבועות הגיע הבן לבית הכנסת, לאחר זמן רב שלא דרך במקום. האב שפסף עיניו בתימהון ופחד להוציא מילה מיותרת מפיו. הוא התפלל שרגעי ההארה הללו של הבן לא יפוגו לעולם. בראש חודש תמוז כבר נכנס הבן הביתה בלבוש של 'בחור ישיבה' - עם המגבעת, החליפה וציציותיו מתנופפות לצדדים. "אבא, החלטתי סופית" - אני חוזר ליישיבה", הודיע לאביו בקול בטוח. האב המאושר נפל על צווארי בנו, חיבקו, נשקו, הרעיף עליו קיתונות של חום ואהבה ולאחר מכן שאל אותו: **"אמור לי בני, מה קרה? מה גרם למהפך הנפלא הזה שעשית?"**. הרכין הבן פניו ואמר: **"אבא, כל חיי שמעתי ממך ומאמא: 'כשיהיה לנו כסף - אז תזרח השמש', לכולם יש ורק לנו אין..."**

והייתם מתלוננים ומקטרים על המצב שלכם. גדלתי בהרגשה חמוצה של חסר ולכן פניתי לחפש את האושר בחוץ. פתאום, בליל הסדר, אני שומע את רשימת התודות שלכם, הוריי. עקבתי שחשתי וראיתי שזה רציני אצלכם - ההודיה והכרת הטוב באמת ממלאים את לבכם. הנה, במהלך הסדר נשברו כמה צלחות ויקרריות ואתה פלטת בחיך: 'לא נורא, יש הרבה זכויות בבית, וברוך ה' ששפך חמתו על עצים ואבנים'. אחר כך היו תקלות טכניות נוספות, שעשויות היו לגרום עוגמת נפש, כמו מיץ הענבים שנשפך והכתים את המפה החדשה בכתם שלא יורד. ציפיתי לשמוע מילה, ובמקום זה אמא חייכה ואמרה: 'נו, נשתמש מחר במפת הקדם. יש לנו עוד הרבה מפות בבית'. זה גרם לי שינוי מציאות. פתאום רציתי להיות לך, לחקות אתכם,

להיות כמותכם... לאחר הפסח ישיבתי עם עצמי והחלטתי לכתוב את כל הטובות שעשה עמי ה'. הרשימה התארכה ואני מוסיף וכותב, ממלא ומודה. לאחר שהדפים התמלאו שאלתי את עצמי בגילוי לב: 'איך אני יכול להפנות עורף לקב"ה, אחר שנמל עמי כל כך הרבה חסדים וטובות?'. אז החל הצעד הראשון, והנה אני כאן, מוכן ומזומן לשוב לדפי הגמרא'. ר' שמואל וזוגתו ליוו את בנם בכורם בדרכו ליישיבה לבלי תשובה, כשדמעות חודיה לה' מצפות שוים, משרתים הילכו על לישיעה! תפילתם בקעה רקיעים. ושניהם ידעו כי הם העניקו לעצמם ולילדיהם את מנת החינוך הטובה ביותר שיכלו להעניק אי פעם. [מתוך האמנתי ואדברה]

. הודאה להשם יתברך מביאה ישועות

בולטימור שבארצות הברית, שעת ערב מוקדמת בשכונת הווילות המקומית. וילות אמרנו, אך נכון יותר לומר 'שכונת הטיירות'. כי באותה שכונה, כל וילה טירה, כל בית ארמון... ובאחד היפים שבהם, התגורר משה - מוריס. מוריס היה אדם עשיר מאוד, מעשירי בולטימור. הוא חי בטירה מפוארת, לא חסר לו דבר, מלבד דבר אחד, משמעותי וכאוב מאוד, שהגיע על אושרו: העובדה שחלפו שנים רבות מעת נישואיו, ועדיין ביתו ריק... הבית הענק שומם, משרתים הילכו על מחפשים מה לנקות ולסדר בבית בו אין ילדים... באותו ערב, נקש בדלת ביתו יהודי מא"י, הפועל לעזרת אחיו שבמצוקה. כמפעם לפעם הגיע להתרים את מוריס למען אחיו, וגם בפעם הזו ציפה לקבל מתת יד נדיבה, ולהמשיך מיד לכתובת הבאה. אלא שהפעם, הגיע בדיק ברגע בו כאבו של מוריס עלה על גדותיו וגרם לו להתפרץ בבכי תמרורים, תוך שהוא מספר על שנות ההמתנה הארוכות והמייסרות החולפות עליו ועל רעייתו בבדידות כה קשה, כשקול הבכי הכנסף טרם נשמע בין כותלי הבית...

כאבו של מוריס נגע ללבו של היהודי שלפניו, והוא השיב לו כדברים הבאים: **"אמור לך את האמת. אני יכול רך להשתתף עמך בבאבך, להיאנח עמך, וגם להתפלל עיך. מי אני שיאמר לך במה כדאי להתחזק, או יגלה את אוזנך על דבר סגולה שלא ידעת ממנה. ובכל זאת, עצתי אליך היא להתחזק מעתה ואילך לומר תודה לה' על הנסיון הזה, פשוט להודות להשם במילים פשוטות וברורות על שלא זכית בילדים, להגיד לו תודה!"**. האיש שקע לרגע, והמשיך: **"ראה נא. הלא אנו יודעים ומאמינים שהשם לא עושה רע לבניו. אם הוא נתן לך את הקושי הזה - בהכרח שזה טוב עבורך, ולכן כדאי לך להודות לו על הטוב הזה - למרות שאינך מבין מה טוב בו. ואז תהיוהו בכפליים: בראשונה, יתכן שמטרת הנסיון שלך היא בדיוק זו - לגרום לך לשאת עיניים מודות למעלה, וכשתעשה כך תיושע. ובשנית, גם אם חלילה לא תיושע, ייקל עליך לעבור את הקושי הזה, מתוך הבנה שזה טוב עבורך!"**. היהודי סיים את דבריו, ונפרד ממוריס בברכה חמה. מוריס מיהר לקרוא לרעייתו, ויחד הם תאמו לומר תודה על משהו שעד לפני רגע היה הרע בחייהם, ועכשיו הם צריכים גם להאמין שהוא טוב וגם להודות על כך. בתחילה זה לא היה קל, אך עם הזמן קנתה ההודאה שביתה בליבם, והם חשו קרבת אלוקים גדילה והולכת, תחושה של חיבור אמיתי עם אבא שבשמים. רגשות התודה שכבשו אותם, היו להם למשיבי נפש ומחזקי רוח, והעצימו את יכולתם להתמודד עם הנסיון. אך לא זו בלבד, חלפה תקופה לא ארוכה, וסוף סוף התבשרו מוריס ורעייתו כי נושע, ולתקופת השנה הבקו תינוק קטן ורומד, תינוק של הודאה נרגשת עוד מלפני שנזר בכלל... את ההתרגשות והשמחה שפרצה גבולות אי אפשר כלל לתאר. מוריס ורעייתו התהלכו כשיכורים משמחה, ושפתותיהם ממשיכות - כמובן - להודות! ואת דרך ההודאה, לא זנח מוריס גם לאחר שנושע. הוא התרגל לסגנון החיים הזה, לצורת הדיבור הזו. אינספור פעמים ביום נשא עיניים השמימה ואמר תודה לאבא, על מה שהצליח, וגם על מה שלא הצליח. על דברים שהלכו בקלות, ועל קשיים עימם התמודד. הוא כבר התרגל והסתגל,

ואת המנגינה הזו אי אפשר להפסיק - פשוט לומר תודה! ויהי היום, ולפני מוריס נקלעה עיסקה ריווחית במיוחד, המצריכה תשלום של מיליון דולר במזומן - עוד באותו היום. אך מה יעשה מוריס וכבר אמש השקיע את כל הונו הנזיל בעיסקה אחרת, ומנין יבוא עזרו להשיג כאן ועכשיו עוד מיליון דולר במזומן? הוא בודק ומחפש בחשבונות הבנקים והחברות השונות שבבעלותו - ובכולם מודה חרס. כל כספו מושקע באפקים ארוכי טווח, אין לו מהיכן לקחת מיליון דולר, שהוא כה זקוק להם עכשיו... כמו מאלוהי, נישאות עיניו בתודה למעלה, אל בורא עולם. "תודה אבא על הקושי הזה, אני בטוח שזה טוב עבורי, תודה!" - עיניו נישאות, פיו ממלמל, לבו נרגש. הוא כבר התרגל לעשות כך, ועדיין, בכל פעם שהוא מודה - לבו מתמלא התרגשות וגילה, גם הפעם. ובדיק אי - חוט מחשבתו נטעם בצלצול טלפון מחבר טוב...

"בקצרה, כן". עונה מוריס בקוצר רוח. **"הכי קר בועלם"** - משיב החבר ויורה מיד: **"יש לי מיליון דולר בחשבון, שאני צריך להיפטר מהם למשך חודשיים. אני יכול להעבירם אליך לחודשיים!"** - שואל החבר, ומוריס חש כאילו התקשרו אליו מהחלוט... דקות בודדות עברו, העברת זה"ב בוצעה, מיליון דולר שכנו לבטח בחשבונם של מוריס - שהעביר אותם מיד לביצוע העיסקה הדרושה. עברה פחות משעה עד שמוריס שב ונשא עיניו לה', מודה מעומק לבו על הנס שהתחולל גם הפעם כשההודאה פתחה לו את השערים והביאה לו מיליון דולר טבין ותקילין, בדיק ברגע הכוון... [סיפור זה, אותו סיפר מוריס בעצמו לרב בית הכנסת בבולטימור

קיבלה עליה לומר כל יום 8 פעמים מזמור לתודה ולבסוף נשמת כל חי ונושעו ילדתי את בני השני לפני כשלושה חודשים. לאורך כל ההיריון עלו המון חששות. ברוך ה', התחזקתי רבות בזכות גיליון משכן שילה, ובעיקר סיפור בו כמה וכמה פעמים שראם אומרים 8 פעמים ביום מזמור לתודה, ובנוסף נשמת כל חי במשך 40 יום - וראים ישועות גדולות. אמרתי לעצמי שאעשה את הסטילה ואפרסם בלי נדר. לקחתי על עצמי זאת, וטרם סיום ה 40 יום, ילדתי בלידה קלה ובהמון חסדים את בני השני, במשך 4 קילו, בניסים עצומים!!" רופא כל בשר! הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עליצ זכינו לישועה מעל הטבע והבטחנו לפרסם כדי להלל ולהגדיל את שמו יתברך בריבים.

נקלעו לחוב גבוה עשו כמה סוגלות וגם הודו על המה 15 דקות ועוד ונושעו נקלענו למצב כלכלי קשה וחובות גבוהים. היינו אובדי עצות והחלטנו לפעול בכל הכוח מכל הכיוונים בתפילות ואצל קברי צדיקים ואצל הרבי מזוועהיל ואצל הרב יצחק גבאר - הצדיק מעגור, וצטגולות למיניהן - וכמובן שעניו את הסגולה של רבי מתא' בן חרש. התחזקנו בקבלת שבת מפלג המנחה וב'חוק התודה' - לומר 15 דקות תודה על הבעיה ולאחר מכן 8 פעמים פרק ק מזמור לתודה שיתבן שמו, שלח לנו שליחים נאמנים לה וקיבלנו סכום של למעלה מ' 130,000 וכך זכינו להחזיר את החובות וההלוואות. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עליי. [שני סיפורים אלו ממשכן שילה]

[א] בית הכנסת ובית המדרש נקרא מקדש מעט , וכתבו הפוסקים דמצוה לירא מן המקדש נוהג בבית הכנסת ובית המדרש הם מדאורייתא, ולכן ראוי להזהר בכבודם ולשבת שם באימה ויראה, ואותם הנוהגים בהם שחוק וקלות ראש עליהם נאמר מי ביקש זאת מידכם רמוס חצרי ובזוהר הקדוש הפליג בעונש שלהם ואמר מי שמדבר בבית הכנסת בדברים בטלים יציגונו אין לו חלק בא-הוי ישראל, הכוונה שעלם ישראל הקב"ה מנהיג באופן ישיר ולא על ידי שר כמו אומות העולם הראיה לכך שהקב"ה משרה שכנינו בבית הכנסת וכשמדבר כאומר שאין כאן השראת שכינה ועם ישראל כמו אומות העולם שאינם מונהגים ישירות על ידי הקב"ה ח"ו

[ב]אסור לדבר שיחת ילדים או בעניני פרנסה ומשא ומתן אף על פי שאין דברים אלו בכלל דברים בטלים :

[ג] אין אוכלין ושותין בהם, ולא מטיילין בהם, ולא נכנסין בהם בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ויש מחמירין גם בשתיית המים ונכון להזהר היכא דאפשר, והבאים לבית הכנסת ללמוד זוהר הקדוש איזה שעות קודם מנחה בימות הקיץ שיש חום הרבה ואי אפשר בלא מים אין להחמיר :

[ד] אין מחשבין בהם חשבונות אלא אם כן הם של מצוה, כגון קופה של צדקה ודפיון שבוים, חשבונות מס כגון לחשב עם אלו שגובים המס כמה קבלו וכמה מסרו להממשלה, וכן היושבים להעריך את אנשי המס שיתן כל אחד ואחד לפי ממונו אין ראוי לעשות חשבונות אלו בבית הכנסת ובית המדרש, וגם אסיפה של יחידי הקהל לצורך תיקון העיר טוב לעשותה בבית יחיד, כי באסיפה לא ימלט מלדבר דברים בטלים וחסידונים, וכל סעודה שיש בה שכרות אף על פי שהיא של מצוה כגון סיום מסכתא אסור בבית הכנסת ובית המדרש[ה"ע- נהוג להקל לעשות סעודת מצווה, סיום מסכת, סעודת שבת וכיוצא וסעודה שיש בה חשש שיכרות ראוי להחמיר לא לעשות],

[ה] תלמיד חכם ותלמידיהם מותרים לאכול ולשתות בבית הכנסת בדוחק, אבל בבית המדרש מותרים אפילו שלא מדוחק וכן לעשן מותר [ה"ע- בית מדרש דינו כבית הכנסת שמותר רק מדוחק לאכול והוא הדין אם יש שיעור מותרים לשתות קפה או תה.ישונו יש מקום לאסור בכל מקום על פי דין מדין ונשמרת], ומותרים לישון שינת קבע, ודוקא אכילה ושתיה ושינה אבל שאר צרכים אסור, והשמש של בית הכנסת אסור לעשן בבית הכנסת : [ו] נתלכלכו ועליו בבוץ מהגשם יקפיד לקנח נעלו בחוץ :

[ז] אם צריך ליכנס בהם לצרכו כגון לקרוא לאדם אחד, יכנס ויקרא תחלה מזמור תהלים וכיוצא בדברי תורה, ואחר כך יקרא את לחברו , ואם אינו יודע לקרות ישעה שם מעט בין עומד בין יושב שגם זה מצוה שנאמר אשרי יושבי ביתך וגם עמידה בכלל זה

[ח] אין ישנים בבית הכנסת אפילו שינת עראי,והמוצא חבירו מתנמנם חייב להקיצו וכל שכן בעת התפלה או דרשה שבוה מסיר אזנו משמוע תורה והרי עבירה גוררת עבירה, ולצורך בית הכנסת מותר לישן :

[ט]היה לבית הכנסת שני פתחים לא יכנס בפתח זה ויצא בפתח זה כדי לקצר דרכו, ואם לא נכנס תחלה כדי לקצר דרכו הרי זה מותר לצאת בפתח ה'ו וכן לצורך מצוה מותר[ה"ע גם לצורך מצווה אסור לקצר את הדרך ורק לקרא לחבירו התיירו כשאומר מזמור], ואם נכנס להתפלל מצוה שיצא דרך פתח אחרת וכן אם נכנס בפתח זה וקרא מזמור תהלים שרי לצאת בפתח ה'ו והוי נכנס לצורך מצוה, ומיהו טוב לשהות מעט שם שאז יהיו בידו שתי מצות לימוד ושהיה :

[יא]והמתעטש בבית הכנסת אין אומרים לו חיים טובים [ה"ע- מותר לומר חיים טובים], אין לנשק בניו הקטנים בבית הכנסת דאין ראוי להראות שם אהבה אחרת זולת אהבת המקום, ולנשק ידי תלמיד חכם מותר כי זה עושה לכבוד התורה ואהבתה, וכן אותם הנוהגים שהעולה לספר תורה בירידתו ינשק ידי אביו או רבו ושאר קרובים שכחוב בכבודם מן התורה גם זה הוא בכלל מצוה שעושה כן לכבוד השי"ת שצוה בכבודם, אך ידי קרובים שאין חייב בכבודם מן הדין לא ינשק :

[יב] לא להתפלל בחצר שאחורי בית הכנסת העומד אחורי הכותל שמתפללין כנגדו בבית הכנסת, כי כאן נכנס לספק שיש אומרים שצריך שיהיו פניו לכותל בית הכנסת אף על פי שנמצא מתפלל לצד ההפך, ויש אומרים שגם שם יתפלל לצד שמתפללים אנשי המקום ההוא, ולכל אחד מהדעות אם עושה להפך נקרא רשע, לכן יש להזהר ולא יכניס עצמו במבוכה כזה :

[יג] אם יש לפניו שתי בתי כנסיות ובאחד מתפללין ברוב עם, נכון שילך לבית הכנסת שמתפללין בו רוב עם, ויזהר בזה בשלש התפילות , ואם יש לפניו שתי בתי כנסיות והאחד רחוק מביתו יותר, כשילך לאותו הרחוק יש לו שחר פסיעות וכן בית הכנסת שמתפללין בו בקבע כל ימות השנה הוא מקודש יותר, וטוב שיתפלל האדם במקום המקודש ביותר, וכן בית הכנסת שיש בו חלונות כנגד ירושלים הוא ראוי יותר להתפלל בו, וטוב שהיה י"ב חלונות שלשה לכל צד ויש סוד בדבר, ובתי כנסיות שיש באמצע בין התיבה ובין ההיכלות אורר פתוח, טוב שיתפלל האדם לפני האויר, כי שם קודם שיתחיל בעמידה יוכל להסתכל לשמים ויכנה לבבו

[יד] התיבה שבאמצע בית הכנסת שעומד שם השליח ציבור יש מדקדקין לעשות לה שבעה מדרגות ויש בזה טעם על פי הסוד אך אין זה מעכב ורק אם יש בה שבעה מדרגות הוא מצוה מן המובחר

[טו] אין מדליקין נר הדיוט מנר בית הכנסת וכל שכן סיגריות, ויש אוסרין להדליק אפילו נר של מצוה וכל שכן דאסור לקרא דברים של חול [ה"ע - לקרא מחוץ לבית הכנסת מותר ותלמיד חכם יכול להדליק סיגריה דווקא

ישירות מהנר], ושמן שנפל בו עכבר ומת שמאוס לאדם באכילה, אין להדליקו נר בית הכנסת :

[טז] אסור לנתוך ולסתור דבר מבית הכנסת אלא אם כן עושה כדי לתקן ולבנות, ואפילו אבן אחת אסור לנתוך מבית הכנסת דרך השחתה, ואין היתר אלא אם כן עושה דרך תיקון ויש אוסרים לסתור קיר בית הכנסת כדי לעשות חלונות לעזרת נשים, משום דעזרת נשים אין בה קדושת בית הכנסת, ואותם העושים נקב גדול בכותל לתחוב שם יתידות שיניחו עליהם מדפים לעשות כמו זיו כדי שיניחו שם סידורים וכיס ציצית וכיוצא, לא עושים טוב משום דאין נתיצה זו לצורך תיקון בית הכנסת עצמו[ה"ע- מותר לנתוך מעט מהקיר לעשות מדף ולסתור קיר לעשות חלון כיון שעושה לצורך בית הכנסת יש להקל]

[יז] מי שביתו שכן בבית הכנסת יכול להשתמש בחדר הסמוך לכותל בית הכנסת, ושירי לישן ועשות צרכו בחדר ההוא, אך בכותל עצמו המפסיק בית הכנסת וישן בחדר אסור להשתמש בו אפילו שתשמש שאינו של בזיון, ואסור לנתוך מהכותל אפי' אבן א', ואפי' לתקוע בו מסמר כדי לתלות בו איזה דבר אסור, ואין רשות ביד הקהל לתת רשות על דבר זה אפילו בממון, אבל אם הכותל נבנה מתחלתו בשותפות בעל החדר עם נבאי בית הכנסת אז יש לו דין מחצה על מחצה, וישתמש בעל החדר בתוך החצי שלו, ובחצי של בית הכנסת לא ישתמש אפילו בתקיעת מסמר

ילקוט יוסף בית הכנסת סימן קנא -

יא. אסור לשבת בבית הכנסת רגל על רגל. משום דהוי כשחץ וגאווה. ואפילו בביתו אין ראוי לישב כך. ומכל מקום אם כוונתו לתת על רגליו ספר ויהיה הדבר נוח לו לקריאה, מותר, דרחמנא ליבא בעי. ובכל זאת בבית הכנסת אין ראוי לעשות כן, גם כשכוונתו לתת על רגליו ספר וכדומה. ובפרט אם הוא בן תורה.

כד. נכון ורצוי מאד שהכנסנ לבית הכנסת עם נשק יכסה את נשקו תחת בגדיו, ולא יראה לחוץ. ואם אי אפשר לו לכסותו, כגון רובה גדול וכדומה, ויש צורך שישא את נשקו עמו, מסיבה בטחונית, וכיוצא בזה, יש להקל להכנס עם הנשק לבית הכנסת לתפלה.

לד. בנין בר קומות שהקדישו דירה אחת בקומה ראשונה לשם בית כנסת, לתפלה וללימוד תורה, רשאים לכתחלה לרכוש דירה בקומה שמעל לבית הכנסת ולדור בה, ולשכב לישן בכל שטח הדירה שלמעלה, ורק בשטח שמעל ארון הקודש שיש בו ספרי תורה, לא ישתמשו שם, ויניחו במקום ההוא ארון בגדים וכיוצא בזה. ובקומות העליונות מותר בלי שום הגבלה, גם בשטח שמעל ההיכל.מה)

לה. מי שרצוה לבנות בית כנסת, ולכתחלה לבנות על גבי בית הכנסת דירה לצורכו, יש להתיר לעשות כן, ורק במקום שמעל ארון הקודש לא ישתמש שם. לח. מותר להתפלל בתוך מערת המכפלה, ולהקים שם בית כנסת, אף על פי שע"יג יש מסגד

מ. נכון להחמיר שלא להראות לשאינן בני ברית, ספר תורה שבארון הקודש, בבואם לבקר בבית הכנסת. אולם כשיש חשש איבה בדבר, אפשר להקל על ידי שישראל הפותח את הספר תורה בפניהם יקרא עכ"פ פסוק אחד, שלא תהיה פתיחתו לשוא.נא)

שו"ע סימן קנ סעיף ה אין פותחין פתח בית הכְּנֶסֶת אֶלָּא כִּנְגַד הַצַּד שֶׁמִּתְפַּלְּלִין בוּ בְּאוֹתָהּ הַקֵּיר, שְׁאִם מִתְפַּלְּלִין לְמַעְרָב יִפְתָּחוּהוּ לְמִזְרָח, כִּדִּי שִׁיִּתְּחוּ מִן הַפֶּתַח נֶגֶד הָאָרוֹן שֶׁהוּא בְּרוֹחַ שֶׁמִּתְפַּלְּלִין נֶגְדוֹ. דְּהֵינּוּ לִבְנוֹת אֶת פֶּתַח הַכֶּנֶסֶת שִׁיְהִיה מוֹל הַהֵיכָל כִּדִּי כְּשֶׁנִּכְנס יִשְׁתַּחוּוה מוֹל הַהֵיכָל **סימן שו"ע קנה סעיף א** אַחֵר שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית הַכְּנֶסֶת, יֵלֶךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ; וְיִקְבֶּעַ עֵת לְלַמֵּד, וְצָרִיד שְׂאוֹתוֹ עַת יִהְיֶה קְבוֹעַ שְׁלֹא יַעֲבִירוּ אָף אִם הוּא סָבוֹר לְהוֹרִיחַ הַרְבֵּה. הַגֵּה: וְאָף מִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְלַמֵּד יֵלֶךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְיִשְׁכַּר הַלִּיקָה כִּדִּי, אֹו יִקְבֶּעַ לוֹ מְקוֹם וְיִלְמַד מְעַט בְּמָה שִׁיּוֹדֵעַ וְיִחַשֵּׁב בְּעִנְיָנוּ וְיִכְנֹס בְּלִבּוֹ יְרָאת שְׁמַיִם (הר"י פ"ק דְּבִרְכוֹת).

זוהר הקדוש מתורגם : להקפיד לבקש כל יום על הפרנסה כדי שימצאו הברכות על ידו כל יום

רְבִי יוֹסִי פִתַּח, (תהליסקמה) פוֹתַח אֶת יְדָיו וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רָצוֹן. מַה כְּתוּב לְמַעְלָה? עֵינֵי כָל אֱלֹהִי שִׁבְרוּ. כֹּל אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם מִצְפִּים וְזוֹקְפִים עֵינֵיהֶם לְקִדּוּשׁ- בְּרוּךְ-הָאֵל, וְלָכֵן (אבל) כֹּל אוֹתָם בְּנֵי הָאֱמוּנָה מְבַקְשִׁים (צריכיםלבקש) בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְשָׂאֵל אֶת מִזְוָנָם מִן הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִהְתַּפַּלֵּל תַּפִּלוֹתֵיהֶם עָלָיו. מַה הַטֵּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל תַּפִּלָּתוֹ לְקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ- הוּא עַל מִזְוָנו, גוֹרֵם שִׁיִּתְבָּרַךְ כֹּל הַיּוֹם עַל יְדוֹ אוֹתוֹ הָאֵיִל שֶׁמִּזְוֵן כֵּלָם בּוּ. [וטעם הדבר (תהלים סח) ברוך ה' יום יום] וְאָף עַל גַּב שֶׁיִּמָּצֵא עִמּוֹ, צָרִיד לְבַקֵּשׁ לִפְנֵי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִהְתַּפַּלֵּל תַּפִּלָּה עַל הַמִּזְוֵן בְּכָל יוֹם, כִּדִּי שֶׁיִּמָּצְאוּ עַל יְדוֹ בְּרָכוֹת כֹּל יוֹם וְיוֹם לְמַעְלָה, וְזֶהוּ (שם סח) בְּרוּךְ ה' יום יום. וְעַל זֶה לֹא צָרִיד לְאָדָם לְבַשֵּׁל מִזְוֵן מִיּוֹם לְיוֹם אַחֵר, שְׁלֹא לְעֵבֵב יוֹם לְיוֹם אַחֵר. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְיֵצֵא הָעָם וְלָקְטוּ דָבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ. יוֹם בְּיוֹמוֹ דִּןֶקָא, חוץ מִעֲרֵב שָׁבַת לְשַׁבָּת, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְאֵזַן נִמְצָא הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלֵא בְּרָכוֹת בְּכָל יוֹם, וְאֵזַן כְּתוּב פוֹתַח אֶת יְדָיו וְגו'. מַה זֶה רָצוֹן? אוֹתוֹ רָצוֹן שֶׁנִּמָּצֵא מִקְהַלְתִּיק הַקִּדּוּשׁ, וְיוֹצֵא מִמֶּנּוּ רָצוֹן לְהִמָּצִיא מִזְוֵן לְכָל. וְמִי שֶׁשּׂוֹאֵל מִזְוֹנוֹת בְּכָל יוֹם וְיוֹם, הֵהוּא נִקְרָא בֶן נֶאֱמָן, בְּסוֹד שֶׁבִּשְׁבִּילוֹ נִמָּצְאִים בְּרָכוֹת לְמַעְלָה. רְבִי אֶבְיָ פִתַּח וְאָמַר, (שם קמו) רֹאשֶׁה ה' אֶת יִרְאֵיו אֶת הַמִּיחְלִים לְחִסְדּוֹ. כְּמָה יֵשׁ לְבָנִי אָדָם לְתַלְתֵּי בְּדָרְכֵי הַמֶּלֶךְ הַקִּדּוּשׁ וְלְתַלְתֵּי בְּדָרְכֵי הַתּוֹרָה כִּדִּי שֶׁיִּמָּצְאוּ בְּרָכוֹת לְכֻלָּם, לְעִלְיָנִים וּלְתַתְּיָנִים [שמות דף סב.]

אמרי חז"ל: בספר הקושיות אות שנט למהר"ם מרטנבורג הביא פירוש הרוקח על התורה, ויחי, עמי שכן, [פירוש רבינו אפרים, ויחי, עמי קנה הפסוק]על הפסוק "לישועתך קויתי השם" (בראשית מט ח) אומרים בששה פנים [לאומ הפסוק בששה צורות סגולה לשמירה] א. לישועתך קויתי ה'; ב. לישועתך ה' קויתי; ג. קויתי ה' לישועתך; ד. ה' לישועתך קויתי; ה. ה' קויתי לישועתך; ו. קויתי לישועתך ה'. וטוב לאומרו בלילה או כשהולך ללועד, או כשליסטים באים עליו. ויאמר: בשם ליש ועת קנן יתי *** כתוב בבראשית רבה פרשת חיי שרה פרשה טא נא כד, [א] ואברהם זקן בא בימים, כתוב (שם משלי טו) עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא, ר"מ אזל לממלא ראה אותו כולו שחורי ראש אמר להם תאמר ממשפחת בית עלי אתם, דכתיב (שמואל א ב) וכל מרבית ביתך ימותו אנשים, אמרו ליה רבי התפלל עלינו אמר להם לכו וטפלו, בצדקה, ואתם זוכים לזקנה, מה טעמיה עטרת תפארת שיבה והיכן היא מצויה בדרך צדקה תמצא, ממי אתה למד מאברהם שכתבו בו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, זכה לזקנה ואברהם זקן בא בימים. *** קיצור שולחן ערוך סימן סא סעיף ג מי שפגעשה לו גס, יש לו להפריש לצדקה קמון כפי השגתו ידו, ויחלק לקומדי תורה. ויאמר: הריני נותן מעות אלו לצדקה יהיה רצון שיהא נחשב כאילו הקרבתני תודה [ועניו סדר אמירת קרבן תודה בפסר חיי אדם סוף חלק ראשון]. (וטוב וראוי לו לתקן איזה צרכי רבים בעיר, ובכל שנה פיוס הגה' יתבודד להודות לה' יתברך שמו

שאלה : בעל מכונית שהזמין אדם להצטרף לנסיעה, לירושלים ובסוף דורש תשלום האם חייב לשלם לו

תשובה : ולא החשוקי חמד (בבא מציעא דף טו :) שהרמ"א (ח"מ סימן רמו סעיף יז) כתב שהאומר לחברו אכול עמי, צריך לשלם לו אם ביקש תשלום לבסוף ואלא אמרינן שנתן לו במתנה את האוכל. וככתב הש"ך (שם סי"א) שאם הזמין אותו לאכול, במקום שיש לו בעל הבית אחר שאוכל אצל בחינם, פטור האורח בשבועת הסיט שענתו היה לאכול בחינם. על דבר רמ"א אלו לענין וידוננו הנוסע נהנה מהמסע, וא"כ אפשר לומר שנתכוון לכתחילה על מנת שישלם לו. (ואין לומר שזה נהנה וזה לא חסר שדינו שפטור מלשלם, שהרי הוא חסר קצת, שהרי הוא צורך קצת יותר דלק הרכב בגלל הנוסע שהסיע וכל שחיסרו אפילו קצת אין דין זה נהנה וזה לא חסר כמבואר בסימן שס"ט) ולכן נראה שתלוי, אם לקחו מתנתה אוטובוס שהיה בדעתו לנסוע באוטובוס, א"כ נהנה שהצטרף את מחיר האוטובוס, ועליו לשלם את מחירו, אבל אם לקחו במקום שהיה דעתו לנסוע בטרמפ, לפי דברי הש"ך לעיל הוא פטור מלשלם שהרי היה יכול לנסוע עם אחר בחינם

שאלה : המקבל בדים לתפור מהם בגדים באופן תעשייתי בגודל מסוים של כל בגד כפי שמקובל עשות את הבגד מהבד והחייט מצמצם מאד כך שמספיק פחות בד מהמקובל כדי לעשות את הבגד האם השיריים שנשארו מהבגד שייכים לחייט או למוסר הבדים לתפירה **תשובה :** אם המנהג הוא שנאשר לחייט איז בוודאי שהנאשר לחייט כמבואר בסימן שניח' סעיף י"א ובדליכא מנהג אם בעל הבית אינו מקפיד איז זכה בהם החייט אבל אם בעל הבית מקפיד פסק המנחת יצחק חלק ז' סימן קכ"ו שחוזרים לדין השו"ע שהוא ששאריהם הבגד הוא למוסר הבדים לתפירה. ע"כ ובמה שקימץ מהרגיל ועשה בגד בפחות בד בוודאי צריך לשלם לו שכל טרחה על זה שטרח ועשה בפחות בד מהמקובל בגד מושלם וטוב ביותר שמתנה מראש שכל שאריות הבדים בין צמצמתי בין עשיתי רגיל הכל נאשר לי ואני מתחייב לעשות לך את הבגדים שבקשת

לומדי התורה מחזקים את כל העולם

קראנו בפרשה שהקב"ה נתן לכהנים עשרים וארבע מתנות כהונה וכן ללוויים מעשר ראשון כיון שהכהנים הלוויים הם לומדי התורה ועוסקים בתורה ומלמדים את העם תורה ומצוות כמו שכתוב "ובאת אל הכהנים הלוויים" כשיש לך שאלה תלך לכהנים הלוויים ויבן זכו למתנות אלו, כותב הרמב"ם: (הל' שמיטה ויובל פרק י"א הלכה י"ג): "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם, אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלוהים, ופרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים, ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעוה"ז דבר המספיק לו כמו שזכה לכוהנים ללוויים, הרי דוד ע"ה אומר: "ה' מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי".

מובא בַּמִּדְרָשׁ (איכה רבה פתיחתא) "הִקָּל קוֹל יַעֲקֹב", כֵּן זָמַן שֶׁקוֹל יַעֲקֹב מִצְפָּצֵף בְּבֵית כְּנִסְיוֹת וּבְבֵית מִדְרָשׁוֹת, אִין יְדֵי עֲשׂוֹ שׁוֹלֵטוֹת בּוֹ, אִין הִקוֹל קוֹל יַעֲקֹב וְכִי.
וְאִתָּא בַּמִּדְרָשׁ אִיכָה: אֵימָתִי מַלְכוּת הַעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים גּוֹזְרֵת גְּזֵרָה עַל יִשְׂרָאֵל וּמַצְלַחַת: בְּזָמַן שֶׁמְשַׁלִּיכִין דְּבָרֵי תוֹרָה לֶאֱרָץ, כּוֹלֵם יוֹדְעִים שְׂמִדְתָּ יִשְׂרָאֵל חֵיהַ בְּנֵס מַעַל הַטֶּבַע כֹּל הַזָּמַן יֵשׁ נִיסִים. רֹאשׁ מַמְשֶׁלֶת אֲנֶגְלִיהַ גּוֹרְדוֹן בְּרֹאוֹן, אָמַר: "אֶחָד הַנִּסִּים הַגְּדוֹלִים שֶׁל ה־120 הוּא הַתַּפְתַּחוּתָהּ שֶׁל מַדִּינַת יִשְׂרָאֵל"

כותב מרן שר התורה הרב עובדיה זע"א (מאור ישראל-דרושים עמ' קצ ד"ה הישיבות): הישיבות הקדושות משפיעות לטובה על ביטחון המדינה וגם על המת קרן כלכלתה, וכמו שאמרו חז"ל (מכות י.) על הפסוק: "עומדות היו רגלינו בשערי ירושלים" מי גרם עומדות ומנצחות במלחמה? "בשערי ירושלים", אלו שערים המצוינים בהלכה אשר בירושלים. ואילו היו מבנים זאת ראשי השלטון בארץ-ישראל, הרי שהיו מקציבים תקציבים לישיבות הקדושות לא על ידי משרד הדתות במידה מחוקה, אלא היו מתקציבים אותם באמצעות משרד הביטחון או משרד האוצר במידה גדושה. שהרי ביטחון המדינה הם משקיעים, הנה כל מטוס קרב עולה מיליוני דולרים, כל טנק וכל טיל עולים מאות אלפי דולרים, והרי כל זה גנוז בתורה!...עכ"ל

וַאֲתָא בַּמִּדְרָשׁ אֵיכָּה : אֵימַתִּי מַלְכוּת הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים גּוֹזְרֵת
גְּזָרָה עַל יִשְׂרָאֵל וּמַצְלַחַת: בְּזִמְן שְׁמַשְׁלִיכִין דְּבָרֵי תוֹרָה לְאַרְץ
כְּתוּב בְּשׁוּלְחַן עֵרוֹךְ הַלְכוֹת בֵּית הַכְּנֶסֶת סִימָן קנ"ג סַעִף
ו': "מוֹכְרִים בֵּיהֶכְ"ל, וְכֵן שָׂאָר דְּבָרִים שֶׁבִּקְדוּשָׁה וּאִפִּי "סִ"ת,
לְהַסְפִּיק תַּלְמִידִים לְהַשִּׂיא יְתוּמִים בְּדַמְיוֹ". וְכֹתֵב מִי"ב [נדי"]
תּוֹכַחַת מְגֻלָּה לְאוֹתוֹ הָאֲנָשִׁים הַמִּתְבַּשְּׁלִים לְהַחֲזִיק בֵּית תּוֹרָה
מְסוּפָּר שְׂבֻמָּנוּ שֶׁל הָרֵב חַיִּים עוֹזֵר רָצוּ לִבְנוֹת בֵּית חוֹלִים
יְהוּדִי עַל טַהֲרַת הַכְּשֻׁרוֹת וְלֶשֶׁם כֵּךְ אֶסְפּוּ כֶּסֶפִּים מִכָּל הַיְּהוּדִים
הָעֹשִׂירִים וְהָאֲמִידִים, עָשׂוּ "דִּינָר" וְסַעֲוָדָה גְּדוֹלָה לְכַבּוֹדָם שֶׁל
הַתּוֹרָמִים הַנּוֹכְבָּדִים וְכָל אֶחָד מֵהֶם הָרִים תְּרוּמָתוֹ לְבֵית
הַחוֹלִים, אֶחָד תֵּרַם מִכְשִׁיר מְשׁוֹכֵלָל, הַשְּׁנִי תֵּרַם עֶשֶׂר מִיטוֹת,
שְׁלִישִׁי תֵּרַם מַחֲלָקָה מְסוּיֶמֶת וְכו'. בְּאַמְצֵה ה"דִּינָר" נִכְנְסוּ
קְבוּצַת בְּנֵי תוֹרָה לְרֵבֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהוּא הִתְפַּנֵּה אֲלֵיהֶם לִמְשֹׁךְ
שָׂעָה אֲרוּכָה, לֵאחֲרַי שֶׁחֲלָבוּ תִּרְעָמוֹם הָעֹשִׂירִים עַל הָרֵב וְאִמְרוּ
לּוּ מִדּוּעַ הִקְדִּישׁ לָהֶם הָרֵב זִמְנָן כֹּה רַב, הֲאֵם הֵם חֲשׁוּבִים
כְּמוֹנוֹ? הֲאֵם גַּם הֵם הִרְיוּם תְּרוּמָתָם לְבֵיהִ"ח ? אָמַר לָהֶם הָרֵב
כָּל אֶחָד מֵהֶם תֵּרַם חֲמִישִׁים מִיטוֹת, הָעֹשִׂירִים הֵמָּה שָׁמְעוּ כֵּן
תִּמְחוּ, חֲמִישִׁים מִיטוֹת? הֲרֵי אֲנִי הָעֹשִׂירִים בְּיוֹתֵר תִּרְמָנוּ לְכָל
הַיּוֹתֵר עֶשֶׂר מִיטוֹת, וְאִיךְ אֲבָרֵךְ פְּשׁוּט יִתְרוֹם פִּי חֲמֵשׁ מֵאַתָּנוּ?
אָמַר לָהֶם הַחִי"ח דְּעוּ לָכֶם בְּזִכּוֹת לִימוּד הַתּוֹרָה שֶׁהֵם לוֹמְדִים
מוֹנִיעִים

בבבל יום מחמישים איש לחלות ולהזדקק לאותן מיטות שתרמתם אתם!! הגמרא במסכת סנהדרין דף צט: אומרת: כל האומר מה מועילים לנו החכמים מה מועילים לנו לומדי התורה הרי זה אפיקורס שהרי על לומדי התורה העולם עומד

ניסים שהיו במלחמת עם כלביא

גילויים על מה שהתרחש מאחורי הקלעים של המלחמה האחרונה
הצין בדרגה בכירה מאוד בחיל האוויר, שהיה אחראי על התקיפות
באיראן, התארח אצלנו בשבת. מובן שהוא לא יכול היה לספר
הרבה מעבר למה שכבר פורסם בעיתונות ועבר את הצנזורה. אבל
בין הדברים כן היו לא מעט חדשות מעניינות שלא כל כנן פורסמו
בחדשות, בפרט כשהם נשמעו מכיל ראשון. ניסים שהתרחשו מול
עינינו, נגד כל מציאות אפשרית. הוא תיאר איך כמה שעות לפני
ההתקיפה הראשונה בעם כלביא, הייתה להם תחושה של פעולה עם
סיכון גבוה מאוד, בעלת סיכויים חלשים מאוד להצלח, דבר
שגרם למתח בלתי רגיל. ביוד ההכנות האחרונות לקראת סיום,
ניגשו אליו אחד המפקדים, חילוני לחלוטין, ושאל אותו: "יש לך
תפילין בשבילי? לא הנחתי בחיים, אבל אני חייב להיאחז במשהו".

הוא כתב לו על דף את הפסוק "שמע ישראל", וכך המפקד הזה, ועוד כמה, הניחו תפילין לראשונה בחייהם. הם פשוט חיפשו דבר נצחי, מבניים שאי אפשר לנצח כזאת מלחמה לבד. עוד סיפר איך הם חששו ממזג אוויר סוער כיכולת החרוס גדול המטוסנים, ובפרט במדינה גדולה כאיראן, שיש בה אזורים שונים, וגם אם במקום אחד שימשי – במקום אחר מעונן וקשה לתקוף. כשהבינו שאין ברירה וחייבים לתקוף הערב, הלכו לחזאי שיבדוק. הוא חזר אליהם בתדהמה: **"בדקתי חמישים שנה אחורה, ולא היו באיראן בתקופה הזו של השנה שבועיים בהירים כמו השבועיים הקרובים"**. הוא שיחזר את התכנון לעשות מכת פתיחה שבה יתקפו ברעג אחד כל כביר בביתו, דבר מורכב שמטבע הדברים אחוזים גדולים שלו יכלו שלא להצליח, או שהבכירים בדיוק לא יעשוהו אז בביתם. ואז, שעה לפני התקיפה, החליטו הבכירים להתכנס יחד בשלוש בלילה, במקום שבו יכלו כל המטוסים לתקוף את כולם יחד. **הוא תיאר איך חיילי צבא ארה"ב עומדים ממשטאים בהלם מול ההצלחות של חיל האוויר, דברים שגם גויים מכירים בהם כיד ה' על פי כל הסטטיסטיקות של בלאי שאמורות להיות במטוסים אחרי טיסות ארוכות כאלו, המפקדים ללקחו בחשבון שאחוז מסוים של המטוסים ייפול (ח'ו), אלא שבבליט ברירה לקחו את הסיכונים. בפועל, המטוסים חזרו שלמים באופן לא הגיוני, וטסו שוב ושוב באופן שהשאיף את כל הנוגעים בדבר בפה פעור**. כמה הם שברו את הראש לפני המלחמה האחרונה, איך מצליחים עם ההפתע במכת פתיחה. ופתאום, משום מקום, הגיע המידע שבעת ובעונה אחת שלושה מפגשי פסגה בבכירים עומדים להתקיים במקביל, באותה שעה. כך חיסלו את ראש השטן חמינאי ועוד 40 בכירים ברעג אחד. אם זה מה שאומרים ומרגישים בכירים בחיל האוויר, מה נענה ומה נאמר באנחנו אחריהם? זכינו לניסים גדולים, אבל נדמה שלא מתבוננים בזה כראוי, ולכן לא מתחזקים מספיק. ישנו פסוק בספר הבהילות: **"אבותינו במצרים לא השכילו נפלאותיך"**. הם סברו לניסים שלא היו מאז בריאת העולם, ובכל זאת לאחר תקופה קצרה כבר חטאו והמרו את פי ה' במדבר. איך קורה דבר כזה? משום שלא השכילו להתבונן בניסים ולהתחזק באמונה ובביטחון מוחלט בקב"ה. ניסים גלויים כאלה שמתרחשים איתנו מחייבים כל אחד ואחד מאיתנו. כשאנו רואים בעיניים שלטית הברא המוחלטת במזג אוויר אי שם, ובהחלטות המתגלגלות בראשם של עשרות מפקדים ומנהיגים במרחק אלפי ק"מ מארץ ישראל, זה מחייב אותנו להתחזק באמונה ובטחון מוחלט בקב"ה גם בחיי היום יום. לסמוך עליו על כל צעד ושעל. כשהמפקד ביקש תפילין יוניסי עם כלביא מהדברות) כתוב **"אם ה' לא ישמור עיר שווא שקד שומר"** בזכות מה אנו זוכים לשמירה מהקב"ה בזכות לומדי התורה. כתוב **"שקר הסוס לתשועה"**, הסוס היה שמל לעזר במלחמה ואומר הפסוק **"שקר הסוס לתשועה"** רק הקב"ה שומר

מילי דבדיותא: יידי שרצה להתל בגוי שונא ישראל האחראי על המכס, ותמיד הציק ליהודים במעבר הגבול, היהודי הגיע לגבול ורץ עם שק בידו הגוי ראה את היהודי רץ, רץ אחרי כשתפס את היהודי אמר לו עצור מיד במהירות הוריד הגוי את השק מהיהודי פתח את השק ומכניס את ידו לראות מהו מברח הוא מולה רק קוצים וברקנים שכל היד של המוכס פצועה

[illegible]

העלון מוקדש להצלחת להצלחת משפחת
יהורם בן טיטה חדד ובי"ש: שה' יתברך
יצלחם במאד מאד ויתקיים בהם
הפסוקים והסירתי מחלה מוכלם, אני ה'
רופאיד והסירי ה' ממך כל חולי, וכל אשר
נעשה יצלח. ימלא ה' כל משאלויתך